

НЕПОПРАВНА ВТРАТА

Академічна спільнота філологічного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка глибоко сумує із приводу непоправної втрати – відходу у вічність видатного українського літературознавця, критика, громадсько-політичного діяча, заслуженого діяча науки і техніки України, академіка Національної академії наук України, лауреата Державної премії України імені Тараса Шевченка Віталія Григоровича Дончика.

Для нас, як і для всієї української громадськості, ця мудра та мужня людина була визначним інтелектуалом, мудрим порадником і безкомпромісним духовним провідником. Увійшовши до когорти шістдесятників на світанку своєї наукової та громадської діяльності, Віталій Дончик упродовж наступних десятиліть не просто перебував в епіцентрі історико-культурних подій, а завжди і скрізь активно впливав на процеси відродження й утвердження національних традицій, які докорінно змінили долю українства. Повсякчас, чи то працюючи в редакції “Літературної України”, чи то творячи свої фундаментальні евристичні дослідження, чи то реформуючи головну літературознавчу трибуну – журнал “Слово і Час”, чи то під прапором державної незалежності засновуючи й розбудовуючи Народний рух України, він завжди стояв на сторожі національної самобутності української культури, літератури та науки.

Зайшла за обрій зоря великої й доброї Людини, котра щиро дбала про українську справу. Незгасне світло її духовної спадщини та невтомної громадсько-культурницької діяльності – надійний дороговказ на шляху до знань, добра, мудрості й істини.

У глибокій скорботі низько схилиємо голови перед світлою пам'яттю про нашого великого сучасника, колегу і друга Віталія Григоровича Дончика та висловлюємо найщиріші співчуття його рідним і близьким.

Вічна йому пам'ять! Нехай із Богом спочиває!

*Філологічний факультет
Львівського національного університету імені Івана Франка*

НЕМИНУЩІЙ ВІТАЛІЙ ДОНЧИК

Хіба я міг подумати тоді, коли ми 17 жовтня цього року стояли з Віталієм Дончиком біля вікна в коридорі Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України й говорили про його найбільшу постійну турботу – про видання чергових книг “Історії української літератури” у 12-ти томах, що буквально за кілька днів його долю накриє зловісна тінь смерті.

27 жовтня – “чорна п'ятниця”: віднялися ноги, клінічна лікарня “Феофанія”, далі – реанімація. А далі... Далі вже нема. Лише наша гірка скорбота, наша невимовна печаль і наша пам'ять. І наші слова вдячності долі за те, що ми так багато літ були разом. Я – з 1968 р., з перших місяців навчання в аспірантурі. Від першого спілкування з популярним, авторитетним літературним критиком Віталієм Дончиком. І моє старанне читання з огромом нотаток для себе як критика-початківця його рецензій, статей, книжок “Час і його обличчя”, “Грані сучасної прози”, “Єдність правди і пристрасті”...

Я дивувався глибинному проникненню дослідника у творчий світ письменників-шістдесятників, у саму тканину художнього тексту, психологію героїв, а головне – своєрідним розважливим розмірковуванням уголос, “дончиківською” манерою і стилем оповіді, які передавали його суто особистісні враження, спосіб і характер літературно-критичного аналізу.

Невже нам, нині сущим, залишається тільки згадувати...